

СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:

◆ „ТУРБОТА” – ДОПОМОГТИ
Й ЗАЛИШИТИ НАДІЮ

◆ ЗІРКА ПЕРШОЇ ВЕЛИЧИНІ
СЕРЕД ІСТОРИКІВ

Стор. 2

Стор. 2

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 83–84 (13576–13577), 20 жовтня 2017 р. Роздрібна ціна 1 грн. 75 коп.

Усі, кому завдячує Україна

Четвертий рік війни... Чи, може, четверте століття... Ця особлива дата, 14 жовтня, ставши за Указом Президента 2014-го офіційним Днем захисника України, щоразу спонукає і до роздумів, і до дій. Нам, очевидно, судилося, аби кожне з покоління на цій землі через воюгну і кров, і через втрати усвідомило себе нацією, гідною власної держави. І неймовірно символічним є святкування в один день вже згаданого празника, Покрови Пресвятої Богородиці, Дня українського козацтва та річниці Української повстанської армії.

В Білій Церкві відзначили цей день піднесено і урочисто. Вразило представництво військових формувань на заході, що відбувся біля меморіалу героям Небесної сотні та війни на Сході. Крім майбутніх наших захисників – кадетів –

налітів та десантників. Присутність цих людей, а також волонтерів, інших цивільних, які мають

святкувати цей день, під цими прапорами, вчити справжню нашу історію, а не ту, яку написали за кордоном". Голова широ подякував нинішнім і майбутнім захисникам України. Виступали й військові, для

котрих такий день – ще й наповнений болем, важкими споминами про полеглих побратимів. Військовий комісар Білоцерківського військомату Ігор Богданевич, заступник командира 1129 Білоцерківського зенітного ракетного полку Віталій Гамоцький вітали земляків зі святами і дякували всім, хто вніс посильний вклад у спільну справу захисту Батьківщини, – військовим, поліції, МНСникам, волонтерам, бізнесменам...

Щиро дякував і воїнам, і всім землякам координатор

Білоцерківської волонтерської групи Юрій Москаленко. Особливі спасибі висловив матерям, котрі відправили своїх дітей на фронт боронити рідну землю, багато з яких ніколи вже не дочекаються їх вдома...

Зі святковими привітаннями звернулися до присутніх Микола Гопайнич – благочинний Білоцерківського району УПЦ КП, настоятель церкви Покрови Божої Матері, народний депутат Хвіча Мепарішвілі та кадет Андрій Ганенко.

До глибини душі зворушила вся пісня-звернення до воїна від імені його дружини Йонечки. Як і неймовірно глибокі й трагічні твори у виконанні вокального ансамблю БНАУ. Після хвилини мовчання за полеглими (а тільки героїв нинішньої війни на 3 липня цього року до Книги пам'яті занесено 3620) білоцерківці поклали квіти до портретів розстріляної Небесної сотні й загиблих земляків. Завдяки їм, а також тисячам живих – відважних, закоханих у рідну землю й батьківській дім, вірних присяї, чистих і чесних воїнів – Україна є і, віримо, буде з перемогою!

Валентина Храбуст

гімназистів, учнів військово-спортивного класу НВО „Звитяга” та студентів військової кафедри БНАУ – на свято прибули бійці кількох бойових бригад ЗСУ: 59-ї, 72-ї, 44-ї, 54-ї, 28-ї, 128-ї, 32-го реактивно-артилерійського полку, окремого танкового батальйону, 1129 зенітного ракетного полку, дробобатів „Київська Русь”, „Донбас” та „Айдар”, військовослужбовці гарнізонного госпіталю, представники ДСНС, поліції, аварійно-рятувального загону спецпризначення, громадських ветеранських організацій, воїнів-інтернаціо-

цілком мирні професії, черговий раз підтверджує – захист Вітчизни є справою кожного з нас.

Вітаючи і піважне зі брання, міський голова Геннадій Дикий наголосив: „Століттями триває війна за незалежність України. Та завдяки всім, хто боровся за нашу державу раніше і боронить її нині, ми маємо честь

ва класного керівника бійця Ольги Сердюк, яка згадала, наскільки життерадісним був хлопець, як мріяв про сім'ю... „Але тепер кожен, хто йтиме до школи, буде згадувати її полеглих Героїв – Макарова Владислава Романовича, Чумака Дмитра Сергійовича, Шукера Олександра Григоровича, які тут навчалися, і дякуватиме їм за спокій та мир

у нашому місті”, – сказала вчителька.

Подякував присутнім за те, що прийшли вшанувати пам'ять сина, його вітчим, В'ячеслав Григорович. Настоятель церкви Покрови Божої Матері УПЦ КП Микола Гопайнич провів поминальний молебень та освятив відкриту меморіальну дошку.

Вл. інф.

Нагороджений посмертно

Прийшли часи, коли найкращі сини України знову змушені стати на її захист. Війна, навіть за мир у власному дому, – річ дуже несправедлива жорстока. І ми з болем та слізами щоразу проводжаємо своїх полеглих героїв за вічну межу... Але тільки не за межу пам'яті. Найменше, що ми можемо, – не забувати жодного загиблого за Україну, не кидати їхніх рідних наодинці з горем.

Подумалося про це після озвученого військовим комісаром Білоцерківського об'єднаного міського комісаріату Ігорем Богдановичем повідомлення, що, відповідно до Указу Президента України від 15 липня 2017 року, за мужність і героїзм, проявлені під час проходження військової служби та виконання бойових завдань в ході проведення антiterористичної операції, орденом Богдана Хмельницького II ступеня посмертно нагороджений **Євген Вікторович Сарнавський**. Високу державну нагороду вручили вдові офіцера Альоні Анатоліївні.

«Ми пишаємося Вашим чоловіком, пам'ятаємо його подвиг», – сказав Ігор Богданевич. – Ми багато чули про команда інженерно-саперної роти, який отримав звання майора посмертно, про його звитягу. Всі знають, що, оберігаючи життя своїх підлеглих, Євген Вікторович завжди особисто ішов на розмінування. Дякуємо Вам за Вашого чоловіка. Він – справжній воїн-захисник нашої Батьківщини. І ця нагорода – для майбутньої дитини Євгена».

Слова підтримки та пошани Альоні Анатоліївні висловив також міський голова Геннадій Дикий.

...Тож гадаймо нашого воїна, котрий, не вагаючись ні хвилини, виконав до кінця свій обов'язок. Євген Сарнавський народився 14 вересня 1989 р. Поліг, зазнавши страшних поранень під час розмінування місцевості в с. Кам'янці Ясинуватського району на Донеччині 15 червня 2017-го. Захоронений бойовий офіцер на Аллії Слави кладовища в Сухому Яру. Нагорода, яку передали його дружині, – не перша. За особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час виконання військового обов'язку, Євген Сарнавський також був удостоєний ордена Богдана Хмельницького III ступеня в 2016 році.

3 офіційних джерел

КОЛИ МИ РАЗОМ – НАС НЕ ПОДОЛАТИ!

Дорогі наші читачі,
розвпочалася передплата на газету

„ГРОМАДСЬКА
ДУМКА”

НА І ПІВРІЧЧЯ 2018 РОКУ.

Вартість на 6 місяців: 50,40 грн. – індекс 35027
42,00 грн. – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА!

У вартість передплати не входять поштові витрати.
Залишайтесь нашими однодумцями!

Важка тема

Гроші, яких „не видно”

Людина так влаштована – поки здорова, вона, часом із беззапеляційністю експерта в усіх галузях одразу, береться голосно критикувати дії інших. Особливо посадовців різних рівнів – вони, мовляв, і злодії, і брехуни, і бюджетні гроші витрачають не туди й не так... Здається, світ потонув у безпросвітку злодіянь чиновників і обраних нами ж владних мужів...

Та коли приходить справжня біда, скажімо, важка хвороба, – той світ раптово звужується до розмірів особистого горя. І вже немає значення, плитку чи асфальт по-клали на вашій вулиці, довго чи швидко засипають розріті на дорозі тепломережі... Проте загал ладен і далі обговорювати видиме більшості, не відаючи, як, власне, працює менш по-мітний, але не менш важливий механізм використання інших грошей, тих, які покликані бодай трохи, хоча б у перші, найскладніші, хвилини підтримати людину, котра потрапила в скрутні, не передбачувані, надзвичайні життєві обставини.

Йдеться про Програму соціального забезпечення та соціального захисту населення м. Білої Церкви „Турбота”, яка діє в місті дуже багато років. Звісно, вона – не панація й не може взяти на себе піклування про кожну людину, яку держава своїми законами визнала пільговиком і гарантувала їй підтримку й захист. Але ми всі знаємо, як ті гарантії працюють. Відтак найчастіше на передньому мурахі цієї проблеми перебувають саме місцеві органи соцзахисту.

Тут варто нагадати, що рівень надання фінансової допомоги, з чим і звертаються до керівництва міста земляки, котрі потрапили в біду, безпосередньо залежить від грошей, які затверджуються на „Турботу” депутатами міськради. Відомо, що на 2017 рік для реалізації заходів і положень Програми виділено 5,6 мільйона гривень. За люб'язно наданою нам інформацією управління соцзахисту, за станом на 12 жовтня з міського бюджету по програмі „Турбота” вже використано 5 мільйонів

474 тисячі гривень. Із цих коштів 1,7 млн виділено для надання допомоги 1594 учасникам АТО й 61 членові родин загиблих (померлих) атовців до Дня захисника України.

Протягом року за результатами 11 засідань та пропозиціями робочої групи з питань надання грошової допомоги по програмі „Турбота”, яку очолює заступник міського голови Інна Новогребельська, кошти на суму 3 мільйони гривень отримали 3431 мешканець Білої Церкви. Маємо з гіркотою на-голосити – 743 заявникам гроши конче були потрібні на лікування онкологічних захворювань, серцево-судинних устроювань, наслідки інсультів тощо), на термінові операції. З цією метою виділено 2,1 мільйона гривень.

Ще 2688 осіб отримали допомогу на загальну суму 900 тисяч – для лікування хронічних, але менш загрозливих станів.

Загалом кожне, щомісячне, засідання згаданої вище робочої групи, до якої входять медики, представники соцзахисту, структур та громадських організацій соціального спрямування, є дуже важким, зокрема, в моральному плані. Адже зазвичай із майже 300 заяв близько двох десятків – від онкохворих земляків. Серед них, як, приміром, під час останнього засідання, що відбулося 13 жовтня, є й зовсім молоді люди.

Вересневе засідання ухвалило для таких хворих (всього 21 особа) виділені 150 тисяч гривень на проведення дорогої спецлікування. 17 чоловік отримали допомогу в сумі 65 тис. 500 грн на лікування гострих станів серцево-судинного напрямку. Понад 1 мільйон видали 51 людині на операції, 17 тисяч – на лікування інших патологій 58 особам. Двоє білоцерківців тоді отримали гроші на подолання скрутних життєвих обставин (загалом 5 тис. грн).

Жовтневе засідання, на якому довелося побувати, вкотре переконало: білоцерківцям, котріх спілквали важкі хвороби та які борються з ними в умовах численних реформ і традиційно тотального дефіциту державного фінансування цільових медичних програм, у нашому місті з усіх сил хочуть і прагнуть допомоги. І кожну заяву, яка береТЬся до рук, ретельно й зі співчуттям вивчають. Бо як інакше, якщо діагноз – відвіб: пульсні, курси хіміотерапії, останні стадії, новонароджене дитя зі страшною пологовою травмою, ампутація внаслідок цукрового діабету...

На фоні таких болючих прохань про допомогу та обмеженого фінансування заяви з менш важкими проблемами відкладали. І то, як віддалося, після важкого пошуку бодай крихітної можливості підтримати людину, залишили її надію.

Валентина Храбуст

У Білій Церкві 10 жовтня вже вдруге відбулася хода, приурочена до Всесвітнього дня боротьби з раком грудей. Організаторами заходу стали БЦ МГО «Вікторія», Білоцерківський онкодиспансер та Благодійний фонд Костянтина Єфименка.

– В Україні кожного року в 16,5 тис. жінок виявляють рак молочної залози. 7,5 тис. помирають щорічно від цієї недуги. За останні 50 років кількість таких захворювань зросла в 4 рази. Отож мета проведення цього заходу – звернути увагу населення, представників

Хай завжди буде мама!

місцевої влади, самих жінок на проблематику раку грудей та важливість діагностики хвороби на початкових стадіях, адже 95% випадків раку молочної залози виліковні на першій стадії захворювання, – з такими словами звернулася до присутніх Олена Ткач, ведуча заходу, виконавчий директор Благодійного фонду Костянтина Єфименка.

Зaproшені до слова голова БМГО онкохворих жінок «Вікторія» Ніна Скоробагатько закликала молодих дівчат, майбутніх мам, дружин, щоби вели здоровий спосіб життя й обов'язково проходили профілактичні огляди. Так само важливо, аби жінки, які вже мають дітей, берегли себе. Повинні піклуватися про свое здоров'я і пані поважного віку, адже вони у групі ризику, але так потрібні і своїм дітям, і внукам. Затим пані Ніна подякувала всім, хто долучився до проведення цієї акції: міській владі, освітянам, педагогам, медичним та педагогічним коледжу, БНАУ, онкодиспансеру, жіночій консультації, компанії Avon, члену ви-

коному Вадимові Маршалку, депутатові Ігореві Гейлу, а також Благодійному фонду Костянтина Єфименка, який вже вдруге допомагає організовувати таку ходу.

Звернулася до присутніх і Лариса Купріянчук, яка на власному життєвому досвіді знає, що таке непроста боротьба з онкохворобами. Їй було всього 35 років, коли в неї виявили недугу, а чоловік, злякавшись страшного діагнозу, покинув хвору дружину. Тож пані Лариса, котра перенесла чотири операції, розповіла, як сама, маючи на руках неповнолітніх доньку, боролася з недугою. Вона закликала всіх жінок берегти себе, проходити профілактичні огляди, цінувати дар життя.

Виступив і керівник Білоцерківського онкодиспансеру Ярослав Колесник. Він зазначив, що у Білій Церкві проживає 125 тисяч жінок та 89 тис. чоловіків, захворюваність серед чоловіків та смертність значно вища. «Чому так? Тому що жінки – борці від народження, – каже пан Ярослав. – 30 відсотків жінок проходять профілактичні

ловіків – усього 12%. Біла Церква, на жаль, займає провідне місце в Україні по раку. Щорічно ми виявляємо близько 100 жінок з раком молочної залози – майже кожна 10 жінка має ризик захворіти. Що ми можемо протиставити такій хворобі?

Тільки своєчасну діагностику. Я хотів би, щоб дослухалися наші бізнесмені і допомогли з оплатою діагностики, аби можна було здійснювати профілактичні огляди безкоштовно. Та вже й зараз усі жінки з 11.00 до 15.00 можуть безоплатно пройти профілактику в онкодиспансері».

Учасники заходу випустили в небо рожеві кульки на знак пам'яті про тих представниць прекрасної половини людства, у яких підступна хвороба забрала життя.

А на самінече викованці садочка «Орлятко» продекламували надзвичайно теплі, щирі, чуттєві вірші про любов до найрідніших у світі людей – матусь. Саме так вони попросили їх не нехтувати своїм здоров'ям, аби хвороба не забрала у діток маму.

Людмила Полях

Виконком вирішив

Всі військові, «прописані» в місті, – наші

Проект програми, яка передбачатиме допомогу частинам Збройних сил України, розташованим на території Білої Церкви, в 2018-2020 роках, ще тільки буде внесенено на розгляд однієї з чергових сесій міської ради. Але перед тим

його мав схвалити виконком.

Доповідаючи з цього питання, заступник міського голови Валерій Гнатюк нагадав, що міська рада вже давно визначена офіційним шефом Білоцерківського ЗРП. Анонсована ж програ-

ма надасть можливість поширити допомогу й на інші військові частини, зокрема 72 ОМБР та місцевий військомат. За умови ухвалення документа сесією, з міського бюджету можна буде виділяти певні суми, аби виконати надані командирами заявки. Йдеться,

Названі відповідальні за зимові тротуари

На засіданні виконкуму було ухвалене рішення про утримання автомобільних шляхів Білої Церкви в зимових умовах.

Документом затверджений перелік підприємств та організацій, що (за іхньою згодою) залучатимуться до прибирання доріг від снігу. Загалом їх 21.

Традиційно рішення визначає завдання на досить складний сезон для комунальних служб. Так, шляхово-експлуатаційне управління має підготувати відповідну техніку та інвентар, а також піщано-соляну суміш. Департамент ЖКГ зобов'язали визначити місця для вивезення снігу та контролювати належне утримання шляхів.

До речі, міський голова Геннадій Дикий зауважив, що цього року вперше через тендери процедуру визначено підприємства, які прибратимуть взимку тротуари – ото вічний головний біль пішоходів, особливо в сезон снігів та ожеледиць. Це міські ЖЕКи. Ім пла-

нують виділити з бюджету по 190 тисяч гривень на придбання самохідних машин, призначених саме для очищення тротуарів і пішохідних доріжок.

Вже закуплено понад 5 тисяч піщано-сольової суміші, планують обладнати її піскорозкидувачів.

Звісно, аби одночасно й на всіх вулицях можна було чистити дороги, з бюджету треба відділити вдвічі більше гривень – на придбання і техніки, і суміші. Наряді ж практикується чергування прибирання – від центральних територій, від шляхів, якими їздить громадський транспорт, до периферійних.

До слова, міський голова зазначив, що до обслуговування доріг узимку долучиться й муніципальне ШЕУ, якому, в разі перевикидання бюджету розвитку, оновлювати спецтехніку.

Віра Черкаська

Історик та краєзнавець Олексій Стародуб

ласти. А взимку він працював над описами здобутих експонатів та звітами експедицій. Важливо постаттю в іого тогочасному науковому житті був Павло Покас – науковий співробітник Інституту археології НАН України, антрополог, організатор археологічних досліджень. Саме наприкінці 1980-х та в 1990-х роках

заціві, освіти, краєзнавчого руху. Дуже цікаві також його публікації про циган та римо-католиків. Тут особливо слід виділити його ж книжку «Орден єзуїтів на Білоцерківщині: діяння, освіта, господарство» (2003 рік). Стародуб – фактично єдиний дослідник білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його добропокарання в антропонімії, ономастичі, біографістичні й генеалогії тощо.

У травні 2009 р. він звільнився з Білоцерківського краєзнавчого музею та почав працювати в ідділі інформаційно-краєзнавчої роботи Білоцерківської міської централізованої бібліотечної системи. Відтоді завдяки цьому рішенню продовжуються фундаментальні дослідження Стародуба. Світ побачив його численні дослідження з історії нашого міста: «Будівельна історія Білої Церкви» (співавтори: Бондар А.В., Чернецький Є.А., Ярмола О.В.), «Декомунізація м. Біла Церква. Інформаційний довідник з перейменування вулиць міста у 2016 р.» (співавтори: Бондар А.В., Виговська Т.М., Діденко Л.М., Іванців В.О., Климчук К.В., Чернецький Є.А.), «Ономастікон Васильківського повіту Київської губернії (кінець XVIII – початок XIX ст.)» (сумісно з Є.А. Чернецьким), статті у краєзнавчих виданнях тощо. Найбільш вагомими стали публікації у багатотомному виданні «Білоцерківський біографічний словник. Матеріали».

Колектив Білоцерківської міської ЦБС

Герої нашого часу

На піре - додні Дня захисника України у центральній бібліотеці відбулася зустріч студентів коледжу фінансів, обліку та аудиту НАСОА і старшокласників БСШ №1 із мужніми захисниками України.

вої, які також воювали за свою землю. Це день усіх героїв, котрі хоробро боронять кордони України на Донбасі, та усіх тих, хто поклав своє життя на Сході країни в ім'я єдності нашої держави.

Сергій Яременко, боець 81-ої десантної бригади, депутат обласної ради, розказав про бойових побратимів, фронтову дружбу, проходження служби в Донецькій області.

Розповідь Сергія Кузьміна, старшого лейтенанта цієї ж бригади, захисника Донецького аеропорту, супроводжувалася переглядом унікальних фотографій, знятих кіborgом у старому терміналі аеропорту, в Пісках, Опітному, Краматорську. Груди каміння і металу, зруйновані будинки, спустошені міста і

села Донеччини до сліз вразили присутніх.

Юна читачка бібліотеки, учениця 6-го класу БЗШ №7 Анастасія Кузка присвятила мужнім бійцям вірш "Захисти нас, Боже", а заслужений працівник культури України Анатолій Кульчицький виконав гімн 72-ої бригади та пісню про Білу Церкву, які сам написав.

Цікаво була і розповідь громадського діяча, волонтера Костянтина Климчука про поїздки в зону АТО, які він зафільмував і продемонстрував учасникам заходу.

Книжкова виставка "Хобрі серця", доповнена фрагментами бойової зброї, переданими бібліотеці бійцями 72-ої та 54-ої бригад, зацікавила і юнаків, і дівчат.

Ефросинія Король

Вітаємо!
У жовтні свої дні народження відзначають ветерани Залізничного селища: С.В. Курмаш, М.Є. Пащенко, Н.О. Поліщук, В.М. Семеренко, Г.Г. Дзевенко, П.В. Дмитрук, В.Є. Баранівська, а також наші ювіляри: Ф.Є. Балановський, І.Д. Михайлук, В.В. Брагіна, В.М. Петров, Д.І. Кригін.

Бажаєм здоров'я від чистих джерел,
А щастя – від власної долі,
Щоб радісно й довго в достатку жилося,
Щоб горя не знали ніколи!

З повагою – В. Штеревера, голова організації ветеранів 4 мікрорайону

Тепло наших сердць – захисникам України!

14 жовтня – одна із дат в історії нашої держави, яка засвідчує мужність, героїзм, відданість та любов українського народу до рідної землі. Вона поєднує в собі свято Покрови Пресвятої Богородиці, День українського козацтва, а віднедавна й День захисника України.

Напередодні у залі засідань районної ради відбулися урочистості з даної нагоди. Очільники району, голови місцевих рад, представники громадськості зібралися, щоб засвідчити свою повагу й подякувати почесним гостям – тим, хто у різні часи стояв на захисті України, і тим, хто сьогодні відстоює її територіальну цілісність на Сході. Щирі слова підтримки та співчуття линули на адресу родин, котрі втратили своїх синів, чоловіків, батьків. Чи є на світі слова, якими можна вилікувати душу та серце мамі від втрати сина? Боляче було дивитися на матусь, котрі не стримували сліз під час хвилини мовчання за загиблими... З екранів на них дивились інші сини...

Голова районної ради Віталій Гринчук, перший заступник голови райдержадміністрації Юрій Савчук, заступник військового комісара Білоцерківського ОМВК Олександр Ігнатенко, начальник відділення командного пункту 72-ї бригади Олександр Лосев, помічник-консультант народного депутата України В.І. Гудзенка Олександр Тарасов висловили співчуття родинам загиблих Героїв. Багато теплих слів було сказано на адресу захисників Батьківщини різних поколінь і тих, хто відстоюював і сьогодні відстоює на Сході спокій України, її територіальну

цілісність та незалежність.

Свої творчі виступи подавали присутнім артисти районного будинку культури та творчого колективу "Калібр 7,62". Також захисникам вручені обереги, листівки та пам'ятні подарунки, які своїми умілими рученятами виготовили учні загальноосвітніх шкіл Білоцерківщини. А ще від юних лідерів району передано пропор України з теплими та щирими побажаннями для військовослужбовців легендарної 72-ї бригади "Чорних запорожців". «Україна – це ми, Україна – це ви», «Моя країна мирна!», «З Україною в серці!», «Чекаємо вас вдома!» – такими написами ряснів пропор-оберег.

Свято пройшло в дусі патріотизму, любові до України та широї віри у мир на наші землі. Події останніх років змінили нас усіх. Слови «Слава Україні – Героям слава!» перестали бути просто вітан-

ням. Це шана найкращим, які у найважливіший момент для нашої держави не злякалися і пожертвували собою заради своєї Батьківщини.

Нехай Пресвята Богородиця береже Україну! Хай якнайшвидше приде мир на нашу багатостражданну землю.

Довідково

З населених пунктів Білоцерківського району близько 450 жителів стали учасниками антитерористичної операції на Сході України (за даними місцевих рад району). Однадцятьо загинули, виконуючи свій громадянський обов'язок. Нині на Білоцерківщині проживають сімнадцять родин загиблих. Згідно з районною програмою «Турбота» до свята вирішено надати матеріальну допомогу родинам загиблих та інвалідам війни-учасникам АТО. Це найменше, чим ми можемо віддявити нашим захисникам.

Наталія Гончарова

Від козаків до «кіборгів»

Мазепинці ще з давніх часів були осередком козацтва на Білоцерківщині. Саме тут народився гетьман України Іван Мазепа, мрію якого було об'єднання України. Традиційно тут щороку відбуваються урочистості з нагоди Дня українського козацтва. Не став винятком і ціннішій.

У скорботі схиляємо голови перед світлою пам'яттю Андрія Яковича. Висловлюємо ширі співчуття родині. Нелегко змириться з думкою, що Андрія Яковича уже немає, але ми будемо жити з пам'яттю про нього як про мудрого керівника. Нехай його душа знайде Царство Небесне і вічний спокій.

Трудові колективи Білоцерківської районної державної адміністрації, районної ради та весь депутатський корпус районної ради

12 жовтня перестало битися серце АНДРІЯ ЯКОВИЧА НЕМНІ, який очолював Білоцерківську районну державну адміністрацію в 2010-2014 роках.

Закоханий у Білоцерківський край, вмілий господарник і керівник, лідер, сильна та яскрава особистість, цілеспрямований, наполегливий – він залишив добру пам'ять у серцях усіх, хто його знав.

"Білоцерківхлібопродукт" Іван Шилов, голова Дроздівської сільської ради Галина Морська, о. Андрій Банах провів святкову літургію, під час якої молилися за захисників України різних поколінь та просили мир для українського народу. Потім урочисто ходою козаки МГО "Білоцерківська Січ", жителі сіл Дроздів та Мазепинців, керівники структурних підрозділів райдержадміністрації пройшли до Меморіального комплексу козацької слави. Тут присутні хвилиною мовчання вшанували борців за незалежність України у різні роки. До учасників ходи звернулися голова Білоцерківської райдержадміністрації Геннадій Джегур, генерал-хорунжий МГО "Білоцерківська Січ", керівник ТОВ

"Родина Мазеп" ряду жителів громади, які допомагали з будівництвом храму св. Миколая. Наприкінці зустрічі покладанням квітів до поклонного хреста та пам'ятника Іванові Мазепі вшановано пам'ять наших славних предків-коzаків.

Українці в усі часи та понад усе цінували свободу. Протягом багатовікової історії наш народ часто воював та відстоював свої права. Доводиться, на жаль, захищатися від нападників і нині. Та ми все переборемо. Адже не раз боролись і перемагали. Переможемо і цього разу, бо справжні герої були завжди. Раніше козаки захищали Україну, а тепер – "кіборги".

Наталія Гончарова

Нагороджений Подякою Президента України, відзначений почесним званням «Заслужений працівник сільського господарства України».

► Із книги "Життя краплини"

1

Третій рік не мав спокою дядько Павло. Йому вже стукнуло шістдесят п'ять, але обличчя рум'яне, сивий чуб буйно кучерявиться з-під кашкета, тіло м'язисте, сухоряве, яким і було весь вік, очі зиряте пронизливо, ніби пропікають наскрізь кожного зустрічного. Дошкульний неспокій почав турбувати Павла, відколи сусіда – його ровесник Петро – вибудував на межі їхніх обійсть гараж. Правда, гараж – то лише назва, бо ошатна споруда

одержував він сам.
Реготун кілька разів пробував відновити дружні стосунки, але Павло тільки злостиво крив уста: „Куди нам, сір'ям-рядовим, до панів полковників?”

3

– Не гриз би ти себе самого із середини, – просила дружина Павла. – Уже ж теє... До заходу хилиться. Що день, що два, то як не котрогос із нас, то Петра або його Світлану з двору в домовині виносятимуть.

– Горить!!! Горить! Таки ж горить!
– Бо-о-оже мій! Чи це не твоя робота? Не ти підпалив?
– Не я! Не я! Само загорілося! Є правда на світі!
– Дивися, хто то? Он там, на балкончику?! – вражено закричала Ніна.

– Та не може бути! Наш Ігор і Петрова онука Віка! Точні вони! Що б от воно значило?! Побігли, бо згорятися, дурнувати, або зістрибнути униз та покалічаться...

...За мить біля вежі, звідки

На межі біля „вежі”

Микола Осиць

нагадувала зовні якусь вежу: просторий погріб, приміщення для автомобіля – дивного, маленького, сріблястого кольору, вище – затишна кімнатка й під самісінським дахом – крихітна опочивальня з балкончиком.

На своєму городі Павло вирощував часник. Дружина Ніна продавала його оптом і вrozдріб на численних „стихійних“ базарчиках, радіючи, що таких дрібних гендлярів, як вона, тепер не надто здорово ганяють. Але відколи зависочіла на межі сусідова триклята „вежа“, часник, не маючи вдосталь сонячного світла, став набагато гірше рости.

Виходячи на город, старий Павло літо прохлинув новобудову і якось спересерда сам собі пообіцяв її знищити.

2

Петро (по-вуличному – Реготун), на відміну від свого сусіди, нагадував жвавий м'ячик-колообок: округлене черевце, короткі ноги, лиць також кругле, готове щоміті залитися запальним веселим реготом, бувало, невідомо навіть із якої причини. Петрові покійні батько-маті дружили з батьками Павловими. Вони й синочків своїх назвали іменами першо-верховних апостолів, аби святкувати разом щоліта – дванадцятого липня – у день цих святих. До закінчення хлопчиками школи все йшлося добре, а потім Петро вступив до вищого військового командного училища, став офіцером, дослужився до полковника, вийшов у відставку й повернувся в батьківську хату. Павло ж увесь вік пропрацював на заводі „Сільмаш“, бо чи то ледачим був, чи просто прикіпів серцем до рідної домівки. Він мав дбайливо облаштоване обійстя, стару дебелу „Волгу“, але несамовито заздрив сусіді й колишньому приятелеві на його „полковницьку“ пенсію, разів у п'ять більшу від тієї, що

– На все воля Божа! Помовч про таке!

– Часник у нас не дуже гарний віріс, але ж Свєта щоліта полуниці нам відрами дає, а то раз казала, щоби брала та продавала їх замість того часнику.

– Знаєш, Нінко, мені міlostині від багатіїв не треба! Обійтися! Я – роботяга, чоловік гордий...

– Дурний ти в мене, а не гордий! Ти на своєму заводі що? Зміни відкалантири – і додому, і чарину перехилив, і до мене під бочок. А Петро? За всю службу квартиру путню лише під кінець служби одержали, в Афгані дівчі поранили, ледве ніг не поズувались...

– То піді, поцілуй свого Петра знаєш куди!.. Хай не думає, що я – ганчірка безвільна. Спалю до дідька його гараж з усім гамузом!!! У торту му сяду, а таки спалю!..

4

Павло виглянув на подвір'я. Кружляли в сяйві ліхтаря дрібні-дрібні сніжинки, виблискуючи, мов діамантики – крихітні та легенкі. З веранди вийшов онук Ігор, студент педуніверситету, який загостив на канікули. Він попрямував уздовж вулиці, а тоді раптом десь зник, наче розтанув у сніговій імлі.

– Ніно, куди це наш прабук помандрував, на ніч дивлячись?

– Куди-куди?.. Ніби ти або я, свого часу, доповідали про таке своїм батькам чи дідам. На гульки пішов, звісно...

Вони стояли біля вікна, дивились на город, на межу, на високу сусідську споруду, що таки нагадувала чорну таємницу вежі.

У вікнах другого, а потім і третього поверхів „вежі“ щось ніби зачервоніло, тоді тъмно спалахнуло жовто-гарячим сяйвом.

– Що це, Павлику?! – вжахнулася дружина.

валував смердючий дим, стояли, простилаючи додри руки, Петро з Павлом. І Віка, й Ігор дружно стрибуни з балконника. Хlopця встиг підхопити Петро, хоч обое попадали на мерзлу землю, а дівчина, ніби пушинка, потрапила на дужі Павлові руки, обійнявши дідуся-сусіду з шию!

– Сховалися сюди, хотіли погрітися, – схлипуючи, дивувалася Віка, – я повмікала всі

три електрообігрівачі, і воно зненацька загорілося, то ми зягарячумося не до дверей, не до виходу, а нагору побігли!

– Не плач, заспокойся. Баби наші пожежу вже й загасили, вони в нас хорошиб, бойові, – пестив дівчинці волосся Павло.

– Казала ж не раз: прибері весь мотлох у гаражі, викинь до дідька оту трубу з голою електроспіраллю, бо згоримо ж колися! Так він, наче на зло, пластикову пляшку з розчинником фарби саме там примиств! – гнівилася на чоловіка Світлана.

– Недарма говорять: що з літ, то з розуму. Добре, хоч вогнегасники було аж чотири – і вісі тепер „гавкнулися“...

– Не ляялась би ти при сторонніх, – огризуясь Петро.

– Які вони сторонні? Сусіди бувають рідинніми від родичів. Та й родичами нас онуки от-от зроблять, наче ти сам не знаєш! Ану, малі переляки, кроком руш у ванну митися! – скомандувала Світлана.

– Це добре, що ніхто не обікся, не обсмалився, – сказала Ніна. – Завтра ми з Павлом допоможемо прибрati в гаражі, лад, навести. А тепер прошу до нас на вечерю, переляк запівати.

– Пішли-пішли, давненько не сиділи разом за столом, – ніжко посміхнувся Павло. – Хоч воно ще зимно, ще сніг не розтав, ішо до нашого Петра. Павла довгенько чекати – все-одно пішли!

Свято для душі, присвячене ювіляру

У Білоцерківській загальноосвітній школі I-III ступенів № 6 відбувся урочистий захід з нагоди вісімдесятиріччя відомого письменника – Андрія Дмитровича Гудими, члена Національної спілки письменників України, кавалера ордена «За заслуги» III ступеня, лауреата Всеукраїнських, обласних та міських літературно-мистецьких і літературних премій, почесного громадянина Білої Церкви.

«Приречені на любов».

Він активний громадський діяч, науковець, поет, оратор, вірний син України, який вбліває за її майбутнє. Його творчість – це сповідь душі. Семитомне видання стало найбільшим досягненням автора. Він пише у різних жанрах: романі, повісті, драми, поезія. Найвидатніші твори пов’язані з історичними подіями нашої країни. Це «Устим Кармелюк», «Северин Наливайко», «Клекотіли орли», «Сповідь Мазепи», «Чорне сонце». Щирою сповіддю письменника є «Тече до Бога моя слъзоза». Зачіпають за душу «Зорі відлітають в іри» і «Заробітчани». В автора таож чимало драматичних творів, присвячених сьогодення. Особливо захоплюючі серед них романи – «Поза очима Мінерви» й «Третє пришестя». А нещодавно Андрій Дмитрович Гудима видав твір про могутні силу кохання –

«Приречені на любов».

Під час святкового дійства ювіляр чутливо сприймав кожне слово й інтонацію виступаючих. Діти, котрі грали на сцені, ніби переживали кожну мить фрагменти, які відтворювали. На концерті лунали уривки з найвідоміших творів автора: про жахливу дійсність війни, трагедію голодомору, Революцію Гідності, яка змінила нашу країну. Усі фрагменти, завдяки мастерності сценариста, вдало ілюструвалися українськими народними піснями й танцями. Реакція публіки була гарячою, шквал аплодисментів зривався після кожної мініатюри.

Захід, у якому взяли участь учні п’ятих та одинадцятих класів, присвячений цій незабутній події, підготувала вчителку української мови та літератури Ганну Григорівну Качку. Її педагогічний досвід,

захоплення своїм предметом допомагають розкрити художні уподобання багатьох дітей.

Щирим та зворушливим був виступ Андрія Дмитровича. Він тепло подякував усім за вітання. Меценат, за сприяння якого вийшло у світ семитомне видання творів ювіляра, голова правління підприємства «Білоцерківські бородавки» Іван Петрович Шилов вручив книги директору школи Ніні Василівні Верис. А письменник подарував юним акторам свої нові книжки з автографом.

Поважні гості свята: начальник управління освіти і науки Білоцерківської міської ради Юрій Федорович Петрик, вірний друг та побратим по перу, письменник і публіцист Володимир Опанасович Іванців, сердечно привітили земляка А.Д. Гудими.

Вікторія Сметаненко,
учениця БЗШ № 6

Її життя

Її всього-на-всього... не скажемо скільки років. Художник, письменниця ГАЛИНА НЕВІНЧАНА вся в роботі і, разом з тим, вся ніби зіткана зі свята та позитивних емоцій. А тут ще й ювілей припадав на День художника! Неймовірний привід для щирої, доброї, творчої зустрічі. Відтак у Білоцерківському краєзнавчому музеї відбулася виставка „Мое життя“ та презентація дитячої книжки Галини Невінчаної „Модестова наука, або Де чатує небезпека“.

ми. Ніби кадри документальної стрічки оживають на мольбертах.

Також її ілюстративність відзначаються й роботи, присвячені депортациі німців Поволжя в концентраційні табори Сибіру і Казахстану. Ці трагічні події не лише зафіксовані на полотні, а й описані Галиною Невінчаною в романі «Зерна і жорні».

Але не будемо тільки про сумне, адже ювілей! Подарунком усім білоцерківцям стала прем'єра книги нашої талановитої землячки. «Її вже шість у Невінчаної! Шість книг, – сказав директор видавництва «Час змін. Інформ» й автор

віршованих застережень – «страшилок» Костянтин Климчук. – «Модестова наука, або Де чатує небезпека» стане в пригоді не лише дітям, які, прочитавши книжку, навчаться поводитися обачно, поки старших немає вдома, а й батькам, які будуть спокійні за своїх дітей!»

Нове видання з'явилося завдяки колективу видавництва та підтримці заступника міського голови Ольги Настиної, відділу культури та туризму міської ради, депутатів Андрія Короля та Олександра Русса та громадського діяча Сергія Істоміна.

Тетяна Виговська

Кожній дитині – щасливу родину

Нещодавно Україна відзначила День усиновлення. Прийняття дитини в родину на правах рідної є найкращою із усіх можливих на сьогодні форм її сімейного влаштування. Дівчинка чи хлопчик можуть бути усиновлені з будь-якої форми влаштування: опіки, прийомної сім'ї, дитячого будинку сімейного типу, інтернатного закладу, якщо вони перебувають на обліку як діти, котрі підлягають усиновленню.

Законодавством України передбачено таємницю усиновлення. На кожну усиновлену дитину призначається державна соціальна допомога у тому ж розмірі, що й при народженні першої дитини (якщо усиновлювачами є подружжя – отримує один із них). Особи, які усиновили дитину віком старше трьох років, належать одноразова оплачувана відпустка з півдня до 3-х років – відпустка по догляду за дитиною до 3-х років. За дев’ять місяців 2017 року службою у

справах дітей Білоцерківської міської ради підготовлено до розгляду в суді 20 справ про усиновлення. На даний час у Білої Церкві проживає 77 сімей, які виховують 83 усиновлених дітей віком до 18 років. З нагоди Дня усинов